

Τα κάστρα τ' Αναπλιού

Το Ναύπλιο είναι πόλη-λιμάνι της Πελοποννήσου και πρωτεύουσα του Νομού Αργολίδος. Αποτελεί μια από τις πιο γραφικές πόλεις της Ελλάδας και υπήρξε από το 1828 ως το 1933 πρωτεύουσα του Ελληνικού Κράτους.

Σύμφωνα με τη μυθολογία το όνομα του το πήρε από το γιο του Ποσειδώνα και της Αμμώνης, Ναύπλιο. Τα μεσαιωνικά κάστρα, τα νεοκλασικά κτίσματα και τα πλακόστρωτα δρομάκια της πόλης μαρτυρούν την ιστορία του. Αρχαιολογικές έρευνες απέδειξαν ότι η περιοχή της Ναυπλίας κατοικούνταν από την Πρωτομυκηναϊκή Περίοδο.

Λόγω της γεωγραφικής του θέσης και της μορφολογίας του εδάφους του, το Ναύπλιο αποτέλεσε «θέατρο» στρατιωτικών επιχειρήσεων και οχυρώθηκε πάντα με ξεχωριστή φροντίδα από τους αλλεπάλληλους κυρίους του. Σήμερα μπαίνοντας στην πόλη του Ναυπλίου κάνουν αισθητή την παρουσία τους τα επιβλητικά του κάστρα: η αρχαία ακρόπολη, **Ακροναυπλία**, το ενετικό **Παλαμήδι** και το **Μπούρτζι**, θαλασσίνο κάστρο στη βραχονησίδα του λιμανιού.

Ακροναυπλία ή Ιτς Καλέ (τουρκ. Μέσα Κάστρο) & τείχη της πόλης

Η Ακροναυπλία είναι μια βραχώδης χερσόνησος που ενώνεται με την στεριά στην ανατολική πλευρά της. Εδαφολογικά αποτελείται από τρία διαφορετικά επίπεδα, το καθένα από τα οποία αποτελούσε ένα ξεχωριστό τείχος μήκους 900μ. πλάτους 400μ. και ύψους 85μ. Λόγω της θέσης της υπήρξε προνομιακό σημείο στρατιωτικών επιχειρήσεων και εμπορίου από την αρχαιότητα.

Αρχαιότητα: Τα πρώτα ίχνη ζωής στην Ακροναυπλία ανάγονται στην προϊστορική εποχή. Από τον 7^ο αι. π.Χ. κατακτήθηκε από το Άργος και αποτέλεσε το επίνειό του, ενώ τον 4ο αι. π.Χ. άρχισε να αναπτύσσεται ένας οχυρωμένος οικισμός περιτοιχισμένος από τείχη που ξεκινούσαν από την ΝΔ πλευρά, συνέχιζαν κατά μήκος της βόρειας πλευράς και κατέληγαν στο τέλος της ανατολικής. Η νότια πλευρά, με τους απόκρημνους βράχους και τη θάλασσα, παρείχε στο οχυρό φυσική προστασία. Τα τείχη αποτελούνταν από μεγάλες λαξευμένες πέτρες, που προέρχονταν από τους βράχους της Ακροναυπλίας και χτίστηκαν με την τεχνική των οχυρώσεων της πολυγωνικής τοιχοποιίας.

Υπήρχαν δύο εισοδοί, η κύρια πύλη στην ανατολική πλευρά, η οποία είχε εκατέρωθεν δύο ημικυκλικούς πύργους που ήταν λαξευμένοι με ιδιαίτερη επιμέλεια και η δευτερεύουσα είσοδος-πύλη στη δυτική πλευρά. Στο εσωτερικό του φρουρίου, στο ψηλότερο σημείο βρέθηκαν λείψανα ενός περιστυλου κτιρίου που χρονολογείται τον 4ο αι. π.Χ. και εικάζεται πως ήταν ναός του Ποσειδώνα.

Ρωμαϊκοί χρόνοι: Την εποχή της Ρωμαιοκρατίας ανακόπηκε η ακμή της Ακροναυπλίας αφού σχεδόν εγκαταλείφθηκε από τους κατοίκους (μαρτυρία του Πausανία τον 2^ο μ.Χ. αιώνα). Οι Ρωμαίοι μετέφεραν την κύρια πύλη νοτιότερα της αρχικής και κατασκεύασαν έναν επιπλέον ημικυκλικό πύργο. Οι τρεις ημικυκλικοί πύργοι ήταν χωρισμένοι σε τρεις ορόφους ενώ η νέα ρωμαϊκή πύλη χτίστηκε με την παλαιορωμαϊκή τεχνική θολοδομίας, με πλίνθους και αρχιτεκτονικά μέλη από το αρχαίο τείχος.

Βυζαντινοί χρόνοι: Τη Βυζαντινή εποχή, μεταξύ 6^{ου} και 9^{ου} αιώνα, η Ακροναυπλία αρχίζει και πάλι σιγά σιγά να αναπτύσσεται. Αποτέλεσε έδρα επισκόπου, αρχιεπισκόπου και το 1180 Αυτοκράτορας Μανουήλ Κομνηνός διορίζει άρχοντα της Ακροναυπλίας τον Θεόδωρο Σγουρό. Στα χρόνια του γιου του, του διάσημου Λέοντα Σγουρού, κάστρο και πόλη ταυτίζονται, καθώς όλος ο λαός κατοικούσε μέσα στο κάστρο. Ο Λέοντας Σγουρός προέβη σε αποκαταστάσεις του αρχαίου τείχους και την ανέδειξε σε ακατάλυτο άσυλο για τις πολιορκίες και ορμητήριο για την πλούσια στρατιωτική του δράση. Μετά το θάνατο του Σγουρού οι αλληπάλληλες πολιορκίες των Φράγκων με επικεφαλής τον Γοδεφρείδο Βιλλαρδουίνο (και τη βοήθεια βενετσιάνικων πλοίων) ανάγκασαν τους ταλαιπωρημένους από την πείνα και τον αποκλεισμό κατοίκους της Ακροναυπλίας να παραδώσουν την εξουσία στους Φράγκους.

Φραγκοκρατία:

Τέσσαρα κάστρα, αυθέντη μας, σε λείπουσιν ακόμη·
το πρώτον είν' η Κόρινθος, το δεύτερον το Ανάπλιν,
το τρίτον ένι η Μονεμβασιά, το τέταρτον το Άργος
πολλά ειν' τα κάστρα δυνατά, καλά σωταρχισμένα.
Με πόλεμον ουκ ημπορεις ποτέ σου να τα επάρης»
(Βιβλίο της Κουγκέστας, 756-760)

Με την εγκατάσταση των Φράγκων (1212 μ.Χ) η Ακροναυπλία χωρίζεται σε δύο κάστρα. Δυτικά το **Ρωμέικο** κάστρο, όπου κατοικούν οι Έλληνες και ανατολικά το **Φράγκικο**. Ταυτόχρονα η πόλη παραχωρείται στην εξουσία του «Κύρη των Αθηνών», Όθωνα ντε λα Ρος. Τα δύο κάστρα χωρίζονταν με τείχος και έναν τετράγωνο πύργο, ο οποίος προοριζόταν για τον έλεγχο στο κάστρο των Ελλήνων (Ρωμέικο). Στο κάστρο των Φράγκων, που αποτελούσε το στρατιωτικό και διοικητικό κέντρο, κατασκευάστηκαν κατοικίες των Φράγκων αρχόντων, τοιχοβάτες, δεξαμενές και μια έξοδος κίνδυνου στο βόρειο τμήμα ενώ στο Ρωμέικο δεν έγιναν αξιόλογες παρεμβάσεις. Το έτος 1289 υπογράφηκε συνθήκη ειρήνης στην Ανδραβίδα μεταξύ Βυζαντινών και Φράγκων (ίσχυσε μέχρι το 1296). Το γεγονός αυτό και η ανάγκη συμβίωσης ανάμεσα στους Φράγκους και τους Βυζαντινούς αποδόθηκε με συμβολικό τρόπο στην Ακροναυπλία, με την διακόσμηση του εσωτερικού της πύλης εισόδου του φράγκικου κάστρου με τοιχογραφίες βυζαντινού ρυθμού που παρίσταναν Αγίους της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας και τα εμβλήματα της βυζαντινής δυναστείας των Παλαιολόγων και του Δουκάτου των Αθηνών. Ο συμβολικός αυτός διάκοσμος έδωσε αφορμή να ονομαστεί στα νεότερα χρόνια η πύλη αυτή «**Πύλη της Ειρήνης**» και στην πιο λαϊκή ονομασία της «διαβατικό». Σε αυτή την περίοδο η κατοίκηση εξακολουθεί να γίνεται μόνο μέσα στα τείχη.

Α' Ενετοκρατία (1389-1540): Από το 1389 το Ανάπλι αποτελούσε κτήση της Γαληνότατης Δημοκρατίας με την ονομασία Napolì di Romania. Η παράδοση της πόλης στους Ενετούς έγινε από την τελευταία φράγκισσα κυρίαρχο του Ναυπλίου, τη Μαρία ντ' Ενγκιέν, που βρισκόταν αντιμέτωπη με την οθωμανική απειλή και τις πιέσεις του φλωρεντινού άρχοντα της Κορίνθου. Η θαλασσοκράτειρα Βενετία είχε ανάγκη από σταθμούς στα νησιά και στα παράλια που βρίσκονταν στους θαλασσινούς της δρόμους.

Στο διάστημα της ενετοκρατίας ορίζονταν «Προβλεπτές» («Πρεβεδούροι») για τη διοίκηση της πόλης και του εξαθλιωμένου λαού. Οι Ενετοί διοικητές, αντιλαμβανόμενοι τη στρατηγική θέση της πόλης, πραγματοποιούν σειρά οχυρωματικών έργων. Την εποχή αυτή έχει αρχίσει η χρήση της πυρίτιδας και των κανονιών στις πολιορκίες. Έτσι άλλαξε και η οχυρωματική τεχνική, που χαρακτηρίζεται πλέον από χαμηλά τείχη με αύξηση του πάχους τους και κεκλιμένη την εξωτερική πορεία τους. Η τεχνική αυτή

εφαρμόζεται στην Ακροναυπλία. Έτσι τα τείχη επιχωματώνονται, κατασκευάζονται πύργοι, χρησιμοποιούνται ψαλιδωτές επάλξεις και αποκόπτουν την χερσόνησο με τάφρο και τοποθετούν πάνω της ξύλινη ράμπα, ώστε να εξασφαλίζεται ο έλεγχος εισόδου στην πόλη των κάστρων. Διατηρούν, επισκευάζουν και ενισχύουν το Ρωμείο και το Φράγκικο κάστρο και οχυρώνουν και ένα τρίτο κάστρο στην Ακροναυπλία, το **Κάστρο των Τόρων** (castello di Toro, 15^{ος} αιώνας), το οποίο ήταν αρκετά λιτό σε σχέση με τα άλλα δύο. Το κάστρο των Τόρων κατασκευάζεται βορειοδυτικά της Ακρόπολης, με βαριά πύλη και οικόσημο ένα ανάγλυφο λιονταρόγατο. Στα ΝΑ του κάστρου κατασκευάζουν ένα καμαρωτό πέρασμα με δύο πόρτες, τρία γοτθικά τόξα, και ανοίγουν πύλη επικοινωνίας με το Ρωμείο κάστρο. Οι Ενετοί ενίσχυσαν επίσης τη βόρεια πλευρά της Ακροναυπλίας με τρεις πυργοειδείς πλατφόρμες και πυροβολεία ενώ χτίστηκε και ημικυκλικός πύργος.

Αυτή την περίοδο έγινε και η επέκταση της πόλης βόρεια της Ακροναυπλίας: δημιουργήθηκε η τειχισμένη «Κάτω Πόλη» (σημερινό ιστορικό κέντρο του Ναυπλίου), όπου μεταφέρθηκε πια το διοικητικό κέντρο. Τα οχυρωματικά έργα που κατασκευάστηκαν γύρω από την Κάτω Πόλη είχαν ως συνέπεια να χάσει το κάστρο της Ακροναυπλίας ένα μέρος της αρχικής του χρησιμότητας. Εξάλλου το Κάστρο των Τόρων, που βρισκόταν σε χαμηλότερο επίπεδο από τα άλλα δύο, στην ανατολική άκρη της χερσονήσου, προοριζόταν να ενισχύσει την άμυνα της Κάτω Πόλης.

Η Κάτω Πόλη προστατευόταν ολόγυρα από τείχη και προμαχώνες που ξεκινούσαν ΒΑ από το κάστρο των Τόρων και έφταναν βόρεια ως την σημερινή Πλατεία Καποδιστρίου. Το ανατολικό τείχος προστατευόταν από τάφρο· περίπου στη μέση του η δημιουργήθηκε η Πύλη της Ξηράς (Porta di Terra ferma), που αποτελούσε τη μοναδική είσοδο της κάτω πόλης από τη στεριά. Προς τα δυτικά τα τείχη συνέχιζαν στη σημερινή λεωφόρο Αμαλίας, μέχρι την πλατεία Αγίου Νικολάου. Το βόρειο τείχος είχε τρεις πύλες, με κεντρική την Πύλη της Θαλάσσης (Porta del Mare). Προς τα ΒΔ τα τείχη έφταναν μέχρι τον προμαχώνα «Πέντε Αδέλφια», όπου ενώνονταν με τα τείχη του Ρωμείου κάστρου της Ακροναυπλίας.

Α΄ Τουρκοκρατία (1540-1686): Το 1540 η Ακροναυπλία κατακτάται από το Τούρκους, οι οποίοι την διοικούν ως το 1686 χωρίς να παρεμβαίνουν αξιοσημείωτα στα κάστρα. Το Ναύπλιο γίνεται έδρα του Τούρκου διοικητή της Πελοποννήσου και πρωτεύουσα του σαντζακίου του Μοριά.

Β΄ Ενετοκρατία (1686-1715): Το Ναύπλιο ξαναπερνά στην κυριαρχία των Βενετών με την εκστρατεία του Φρ. Μοροζίνι και γίνεται πρωτεύουσα του ενετικού «βασιλείου του Μωρέως». Η επάνοδος της Ενετοκρατίας τον 17^ο αι. ξεκινά με την Ακροναυπλία σχεδόν κατεστραμμένη από τις βολές του πυροβολικού στη διάρκεια της πολιορκίας. Ο Μοροζίνι, ως άρχοντας της πόλης, με διάταγμα του το 1686, απαγορεύει την κατοίκηση της Ακροναυπλίας, που προορίζεται πια μόνο για στρατιωτική χρήση, ενώ ισοπεδώνει την περιοχή για τις ανάγκες του πυροβολικού. ενώ επεκτείνονται τα τείχη έξω από τα παραθαλάσσια τείχη με επέκταση της ξηράς.

Αυτή την περίοδο οι Ενετοί προχωρούν στην ανακατασκευή της Πύλης της Ξηράς (είσοδος της οχυρής Κάτω Πόλης), σε σχέδιο του μηχανικού Lassale, και για την προστασία της κατασκευάζονται οι **προμαχώνες Grimani** ή San Antonio στα νότια και **Dolfin** ή San Marco, στα βόρεια. Επιπλέον κατασκευάστηκε ο προμαχώνας **Mocenigo** ή San Sebastiano καθώς οι επιχώσεις επεκτάθηκαν έξω από τα παραθαλάσσια τείχη.

Το 1713 κατασκευάζεται και η **Πύλη του Σαργέδου**, στα βόρεια του Ρωμείου κάστρου, που επέτρεπε την πρόσβαση του στρατού από την κάτω πόλη στην Ακροναυπλία. Στην Πύλη, που σήμερα υφίσταται την εγκατάλειψη, οδηγεί μια δρομόσκαλα, κοντά στους ογκόλιθους των ελληνικών τειχών.

Τέλος ξεκινά η οχύρωση του Παλαμηδιού, που σταδιακά θα υποβαθμίσει την αμυντική σημασία της Ακροναυπλίας, αφού παύει πια να είναι η κύρια ακρόπολη.

Β΄ Τουρκοκρατία (1715-1822). Μετά από 29 χρόνια η πόλη παραδίδεται και πάλι στους Τούρκους, και το 1718 το Ναύπλιο ορίζεται πρωτεύουσα του σαντζακίου του Μοριά μέχρι 1790, οπότε η πρωτεύουσα μεταφέρεται στην Τρίπολη.

Σύμφωνα με τον Πουκεβίλ οι Τούρκοι εγκαθίδρυσαν ένα καθεστώς δεσποτισμού και στρατιωτικής αναρχίας. Η περιοχή της Ναυπλίας είχε παραδοθεί στην ασυδοσία της τουρκικής πολιτοφυλακής. Οι παρεμβάσεις στα κάστρα της Ακροναυπλίας ήταν προσθήκες και προμαχώνες. Το 1799 το Ναύπλιο κατοικούνταν από Τούρκους, Έλληνες, Αρμένιους και Εβραίους, οι οποίοι έφταναν τους 7.000 άτομα ενώ το 1715 ο πληθυσμός της Ακροναυπλίας ήταν 60.000.

Νεότεροι χρόνοι (1822-) Το 1822 η Ακροναυπλία ξαναγυρνά στους Έλληνες και παραδίνεται μετά την κατάληψη του Παλαμηδιού από τον Στάικο Σταϊκόπουλο στο Θ. Κολοκοτρώνη. Το 1828 το Ναύπλιο γίνεται πρώτη πρωτεύουσα του ελεύθερου Ελληνικού κράτους με τον Ιωάννη Καποδίστρια Κυβερνήτη, να προσπαθεί να ανασυντάξει τον εξαθλιωμένο λαό. Ο Καποδίστριας αντιλαμβανόμενος την αξία του φρουρίου φρόντισε για τον καθαρισμό της Ακροναυπλίας και ανοικοδόμησε μεγάλο μέρος των γκρεμισμένων τμημάτων του τείχους. Ίδρυσε στο εσωτερικό του φρουρίου **Στρατιωτικό Νοσοκομείο** μαζί με το ναό των Αγίων Αναργύρων, ενώ σταδιακά στον ίδιο χώρο δημιουργήθηκε πυρήνας οικισμού για το προσωπικό του νοσοκομείου.

Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια (1831), το 1833 ο βαυαρικός στρατός, υπό την επίβλεψη του πρώτου βασιλιά της Ελλάδας, Όθωνα, αναλαμβάνει τη φρούρηση του Ναυπλίου. Η Ακροναυπλία χαρακτηρίζεται ως στρατιωτική βάση και ένα μέρος της ορίζεται να χρησιμοποιηθεί για **φυλακές**. Τότε αρχίζουν επισκευές στα οχυρά της Ακροναυπλίας, οι προμαχώνες εξοπλίζονται με νέα πυροβόλα, τελειοποιούνται οι εγκαταστάσεις του στρατιωτικού νοσοκομείου και κατασκευάζονται στρατιωτικές αποθήκες.

Μετά την εκθρόνιση του Όθωνα (1862) και την έξωση της Βαυαρικής Δυναστείας, ο νέος βασιλιάς Γεώργιος Α΄ (1863) μετατρέπει την Ακροναυπλία σε κέντρο στρατωνισμού της Πελοποννήσου. Από το 1880 λειτουργούν στην Ακροναυπλία οι κεντρικές αποθήκες ιματισμού του ελληνικού στρατού (Σαρτορία).

Από το 1884 ως το 1966, 82 χρόνια, η Ακροναυπλία χρησιμοποιείται ως φυλακή. Το 1884 ιδρύονται οι Στρατιωτικές Φυλακές της Ακροναυπλίας, για όσους στρατιωτικούς καταδικάζονταν σε ποινές μεγαλύτερες των τριών μηνών. Στη διάρκεια του ελληνοτουρκικού πολέμου του 1897 οδηγήθηκαν στην Ακροναυπλία και Τούρκοι αιχμάλωτοι.

Το 1867 κατεδαφίστηκαν τα θαλάσσια τείχη για τη διάνοιξη της σημερινής λεωφόρου Αμαλίας. Επίσης κατεδαφίζεται η Πύλη της Ξηράς (1894-1897) και επιχωματώθηκε η τάφος για τη δημιουργία σιδηροδρομικού σταθμού. Μεταξύ 1929-1934 κατεδαφίστηκε το τελευταίο τμήμα του προμαχώνα Dolfin για την δημιουργία της σημερινής πλατείας Καποδίστρια καθώς και ο προμαχώνας Mocenigo για την κατασκευή των σχολείων. Ο μοναδικός προμαχώνας που σώθηκε από την οχύρωση της κάτω πόλης είναι τα «Πέντε Αδέλφια».

Επί βασιλείας των Κωνσταντίνου Α΄ και Αλεξάνδρου Α΄, οι στρατιωτικές φυλακές άρχισαν να ευπρεπίζονται σύμφωνα με τα νεότερα σωφρονιστικά συστήματα και αρχίζει η απασχόληση των καταδίκων σε επαγγελματικές δραστηριότητες πχ. ξυλουργών, υποδηματοποιών κλπ. Το 1935 οι φυλακές του Παλαμηδιού ανοίγουν για τους πολιτικούς κρατούμενους της εποχής (206 φιλοβενιζελικοί αξιωματικοί που συμμετείχαν στο πραξικόπημα του Κονδύλη). Το 1936, επί δικτατορίας Μεταξά, μετά την επιβολή του αναγκαστικού νόμου 117 «περί καταπολέμησης του κομμουνισμού» χτίζονται μονώροφα κτίρια με δύο

θαλάμους στους οποίους συνωστίζονταν 140-150 άτομα. Η Ακροναυπλία πλέον ονομαζόταν «Στρατόπεδο συγκεντρώσεως κομμουνιστών Ακροναυπλίας» και οι συνθήκες ζωής περιγράφονται γλαφυρά από τον Μανώλη Γλέζο: «η Ακροναυπλία ήταν ένα νεκροταφείο ζωντανών». Την περίοδο αυτή «φιλοξενήθηκαν» στις φυλακές Ακροναυπλίας πνευματικές προσωπικότητες όπως ο Δημήτρης Γληνός, με πρωτοβουλία του οποίου οργανώθηκε πρωινή γυμναστική, καλλιτεχνικές επιτροπές και προαύλιο μελέτης. Οι πολιτικοί κρατούμενοι της Ακροναυπλίας οργάνωσαν επίσης χορωδίες, ορχήστρες, θεατρικές ομάδες.

Με την έναρξη του πολέμου το 1940 οι κρατούμενοι υποβάλλουν υπόμνημα ζητώντας να σταλούν στο μέτωπο για να πολεμήσουν. Στην Ακροναυπλία κατασκευάστηκε καταφύγιο μήκους 20 μ. με εξόρυξη στο βουνό. Το 1941 νοσηλεύτηκαν στο Στρατιωτικό Νοσοκομείο της Ακροναυπλίας Ιταλοί αιχμάλωτοι πολέμου. Την περίοδο της Κατοχής, οι Γερμανοί παρέδωσαν τη φύλαξη της Ακροναυπλίας στους Ιταλούς. Η κατάσταση στη φυλακή ήταν τραγική εξαιτίας της πείνας και της φυματίωσης. Από τους 625 «Ακροναυπλιώτες» που βρίσκονταν φυλακισμένοι με βάση το «ιδιώνυμο» και παραδόθηκαν στις δυνάμεις κατοχής 239 εκτελέστηκαν από τους Γερμανούς. Και ενώ με την Ελευθέρωση της χώρας το 1944 από τους Γερμανούς κλείνουν οι φυλακές, το 1946 επαναλειτούργούν, πάντα με πολιτικούς κρατούμενους. Στους κρατούμενους συγκαταλέγονται και αρκετές γυναίκες (300 υπολογίζονται συνολικά).

Το 1960, με ΦΕΚ, η Ακροναυπλία χαρακτηρίστηκε «**Τουριστικό Δημόσιο Κτήμα**» και το 1961 εγκαινιάστηκε η ξενοδοχειακή μονάδα «Ξενία» υπό διαχείριση του ΕΟΤ. Ως το 1966 οι φυλακές της Ακροναυπλίας άδειασαν. Το κλείσιμο των φυλακών συνοδεύτηκε από διαμαρτυρίες για την απώλεια άλλης μιας δημόσιας υπηρεσίας (και των σχετικών οικονομικών ωφελημάτων). Η τοπική κοινωνία ζητούσε τη δημιουργία ξενοδοχείου. Η αρχαιολόγος Ευαγ. Δεϊλάκη πρότεινε τη δημιουργία Μουσείου Χριστιανικών και Ενετικών Αρχαιοτήτων στο κτήριο των πρώην φυλακών Ακροναυπλίας.

Τελικά το 1970 άρχισε η κατεδάφιση των φυλακών και το ελληνικό κράτος αποφάσισε να αξιοποιήσει την Ακροναυπλία με την κατασκευή μεγαλεπήβολου ξενοδοχειακού συγκροτήματος, που θα καταλάμβανε ολόκληρο τον αρχαιολογικό χώρο εξαφανίζοντας όσα τμήματα του βράχου δεν είχαν ακόμα καταστραφεί.

Σχετικά με τις παρεμβάσεις και το αίτημα «τουριστικής αξιοποίησης» το 1971 η Επιμελήτρια Βυζαντινών Αρχαιοτήτων κ. Φανή Δροσογιάννη αποφαινόταν: «Πλην των καθαρώς αρχαιολογικών αντιρρήσεων η ανέγερσις ξενοδοχείων επί των μνημείων είναι αντιτουριστική. Διότι, όταν το μνημείο χάσει την οντότητά του, παύει να είναι μνημείο και όταν παύσει να είναι μνημείο παύει να προσελκύει και τον επισκέπτη». Το 1973 ο Άγγελος Τερζάκης παρεμβαίνει για την κατεδάφιση των φυλακών αρθρογραφώντας στην εφημερίδα «ΒΗΜΑ» στο άρθρο «Οίστρος ακολασίας»: «Η πρόθεση θεάρεστη φυσικά: Ν' αξιοποιηθεί η Ακροναυπλία, μην απομείνει ιστορικό μνημείο, δηλαδή περιττή. Αλλά με τι αντίτιμο! Ποιος έχει ποτέ καθήσει να κάνει λογαριασμό τι κερδίζεται βραχυπρόθεσμα και τι χάνεται μακροπρόθεσμα με κάποιες πλαστικές εγχειρήσεις; [...] Σύνθεση εμπνευσμένη, όπου η Φύση κι ανθρώπινα χέρια συνεργάστηκαν σε μίαν ευτυχισμένη κατάσταση ευφορίας [...] η Ακροναυπλία με την οχύρωσή της, τα βράχια της, τη γραμμή της, είχε βρει στα τέλη του περασμένου αιώνα την τέλεια αισθητική της έκφραση. Κάθε επέμβαση σε τέτοια επιτεύγματα του χρόνου πρέπει ή να αποκλείεται κατηγορηματικά ή, αν σχεδιάζεται, να μελετιέται προσεχτικά πολύ, κατά βάθος, με απόλυτη αρμοδιότητα, περίσκεψη, αφού πρώτα ρωτηθούν υπεύθυνα οι πιο σοβαροί παράγοντες που διαθέτει ο τόπος. Δεν είναι ποτέ όσοι λογαριάζουν επιχειρηματικά. Το επιχειρηματικό πνεύμα έχει μέσα του κάτι το αδίσταχτο. Στην Ελλάδα, τουριστική αξιοποίηση θα έπρεπε να σημαίνει πρώτα απ' όλα αξιοποίηση πνευματική, καλλιτεχνική, ιστορική, εθνική. Τι θα κερδίσουμε αν μεταμορφώσουμε την Ελλάδα σε κάτι που δεν θα είναι πια αυτή η ίδια; Τι θα «πουλάμε» στους περιηγητές, αν αυτός κατά κύριο λόγο είναι ο σκοπός μας; Ξενοδοχεία; Έχουν και στους τόπους τους... Πόσα ωραία θα μπορούσαν να έχουν γίνει, χωρίς να σχετίζονται με την καταστροφή που είναι κατά κανόνα ανεπανόρθωτη. [...] Ευτυχώς η πολιτεία του Ναυπλίου αντέχει ακόμα, αντιστέκεται σιωπηρά με τραυματισμένη την αξιοπρέπεια της προαιώνιας αρχοντιάς της. Ως τότε όμως; ...».